

Do Re mi Es 10

– KENAN KOÇ · 04 Şubat 2019

Sıra arkadaşı Yaşar vasatın altında; hele de Botanik dersinden çok zayıftı. Anlaştılar; o dersten yazılı sınav olduğunda onun kağıdını Murat cevaplarken, isminin yazılı kağıt ise onda olacaktı. Cevaplama işlemi bittikten sonra kağıtları değiştirip; kendi sorularını yanıtlayacaktı. Geldi, çattı o gün. Heyecan dorukta; alışkın olmadığı bir fiildi. Arkadaşını kurtarma düşüncesi ağır basmıştı. Öğrencilik işte ! Bir çırpıda tüm soruları eksiksiz yanıtlanmış ve kağıdını vermesini beklemeye başlamıştı. Ama nafile. “ - Tam yap. 10 almalıyım” diye tutturdu. Bir türlü ikna olmuyordu, inattı. O ara hoca beş dakikanın kaldığını söyleyince; zar zor kağıdı önünden aldı ve aceleyle sadece bir sorunun bir şıkkını kağıdın ön kısmına yazmayı başarabildi. Alacağı not 2 den fazla olamazdı. Yaşar’ın kağıdı ise 10 luktü. Dışarıda iyi bir dayak attı ona ve 2-3 ay küs kaldılar.

15 gün sonra imtihan sonuçlarını okuyordu hoca. Numarası 136, arkadaşının ise 151 di. Numara sırasına göre ayağa kaldırıp sonucu okuyordu. Numarası okunduğunda; utanarak doğruldu .”- Aferin evladım. Her zaman olduğu gibi yine 10! “ dediğinde şok olmuş, inanmamıştı. Nasıl olurdu? Arkadaşı ise 8 almıştı. Nereden kırdı, bir anlam verememişti yıllarca.

Bu olay ve nedenini yıllarca merak etmişti. 12 yıl sonra hocaları Samsun Tarım Meslek Lisesine atandığında ziyaretine gittiler. Bilahare; davet ettikleri yemekte, olayı anlattı ve işte o zaman verdiği cevapla merakı izale oldu.” - Ne zaman yazılı kağıdını okusam, hiç eksik olmazdı. Bu kadar tanıdıktan sonrası daha sonraları hiçbir kağıdını okumadan ismini gördüğümde 10 verip bir kenara ayırırdım. Yaşar’ın kağıdı 10 luk olabilirdi. Ama bir bit yeniği vardır diye kırmışım 2 puanını” diye yanıt vermişti.

Bu anının düşündükleri ortada işte! Tek geçmek. Hayattaki Bankolarımız! Hepimizin hayatında, düşüncelerinde artık sabitleşmiş oluşum ve fikirler yanı sıra tek geçtiğimiz neler, kimler vardır. Hepsini makul görmek, saygı duymak gerekir elbette.

Baş köşede gönül tahtına oturtmuş olduklarınız vardır hayatınızda.. Her şeyine “evet” dediğiniz, her fiilini tartışmasız kabullendiğiniz! Dokunulmazlıkları vardır. Laf söyletmeyiz kimselere. Siper ederiz kendimizi! Çünkü onlar vazgeçilmezlerimiz, tek geçtiklerimiz, bankolarımızdır. Orada, doruktadırlar ya bir kere; hatalarda olsa görmez, irdelemez, savunuruz.İşte fikri sabitlik. Bel bağladığınız; hayatınızı adadığınız o bankolar ya tutmaz, yatarsa! Yıkılırsınız değil mi? İşte o! “- O doğrudur, bilir, yanlış yapmaz! “ Ayırın o tarafa. O hep en yüksek notu alandır. Ya fiili kağıdı ,yaptıkları boş ve yanlışsa ? Hiç getirmeyiz aklımıza. Çünkü o bankomuzdur!

Hep öğretiler geldi “Devlet Baba ”, “. Devlet Ana .” diye çocukluğundan beri. Pek kavrayamamıştı bu lakaplar; ta ki Malatya Bölge Ziraat Okulu yatılı sınavını kazanıp kayıt yaptırana dek

Aldılar imtihanı kazananları okula. Giydirdiler, yedirdiler, içirdiler, barındırlar, okuttular. İlaş, ibate vs. her şey bedava, cabadan. “-İşte bakın bütün bunları size veren, yaşatan, okutan Devlet Baba ; babamız “dedi okul müdürü ! O zaman anladı bu kavramın ne olduğunu ,on beş yaşlarında iken.

Sonra; ikinci sınıftaydı. Topladılar öğrencileri ,çıkıtı Müdür Bey “ – Çocuklar yarın

Reisicumhur'umuz okulumuza gelecektir." dedi. Ne yapmaları gerektiğini provalı olarak akşama kadar gösterdiler, tembihlediler,öğrettiler .Malum teftiş öncesi şeyler.

Bir türlü uyku tutmadı onu sabaha dek. Öyle ya devletimizin başı,"Devlet Baba" gelecekti. Ve o an geldi çattı. Bir sürü siyah arabalar. Forslu uzunca bir arabanın kapısı açıldı ve biri çıktı. Heybetli, dağ gibi idi. İşte o Reisicumhur Cevdet Sunay'dı. Tek sıra halindeydiler. Baştan yürümeye başladı ve durdu yanında. Tarif edemeyeceği müthiş bir heyecan sardı; titriyordu!

"- Merhaba evlat! " sesini çok zor duyabildi, kulakları uğulduyordu çünkü. Elini uzattı ve tokalaştı. "-sağ ol " cevabını nasıl verebildi hatırlayamadı. Yanağını, saçlarını ı okşadı.İşte devlet babanın eli,sevgisi,şefkatini hissetti o an. Okul müdürüne onu sorduğunda;" - Okulumuzun medar-ı iftiharı..Okulumuzun birincisi " cevabını alınca; sırtını okşadı ve yürümeye devam etti o vakur haliyle. O hep farklı düşünmüştü "devlet baba" yı. Elleri vardı okşayan, dili vardı konuşan,gözleri vardı sevgiyle bakan. Oda bizim gibi insandı işte. Rahatlamıştı. Dedesine çok benzetti. Tek farkı dedesi gibi pala bıyıkları, elinde iri taşlı tespihi ve fötr şapkasının olmayışı idi.

O yine de; adaletini, şefkatini ve merhametini özledi anne ve babasının.

Edebiyata çok ilgi duyuyor, çeşitli deneme ve şiirlerle o dünyaya dalıp gidiyordu. Sosyal bir çocuktü. Çeşitli etkinlikleri sunup şiirler okuyordu. Tiyatroya sevdalıydı ayrıca. Kendine ait bir makaraya sarılmış 5.5 metre uzunluğunda ki şiirini sahnede okuyunca gözdesi oldu okulun. Ve bunu geçim kaynağı haline getirdiğini gülümseyerek hatırladı. Arkadaşlarından talepli olanların anlattıkları olaylara ve tariflerine göre şiirler yazdı sevgililerine 3-5 dal sigara karşılığında. Buna fizik ve cebir dersleri için çalıştırdıkları öğrencilerden aldığı dal sigaralar eklenince tekel bayiine döndü neredeyse. Sigaraya hiç para vermedi okul bitene kadar.

Ziraat Okulu 2. sınıftayken, Öğretmen Okulu öğrencilerin içinde bir kıza takıldı kaldı, şehir stadındaki 19 Mayıs Bayramı Töreni çalışmalarında. Bir sürü fotoğrafını çekti çaktırmadan emanet aldığı fotoğraf makinesiyle. Çok etkilenmiş, neredeyse her gün başlamıştı sayıklamaya. Unutamıyordu bir türlü; anlattı dururumu fark eden arkadaşlarına. Tek çarenin kızla konuşmak olduğuna hükmettiler ve ona göre başladılar plan yapmaya dört kafadar. Önemliydi elbette ilk görüşme; kibar ve entel olduğunu göstermeliydi. Kıza en azından adını İngilizce sormasının yerinde olacağını ve böylece entel havası yaratacağını düşündüler. Ama Murat, bir kelime dahi bilmiyordu İngilizceden. " - Nasıl soracağım adını İngilizce olarak? " dediğinde " - Ay Lav Yu !" cevabını aldı ve unutmadan kazıdı aklına. Pusuya yattılar kızın evinin köşesinde ve bir süre sonra çıktı kız yuvarlana yuvarlana. Kilolu ve kısa boylu biriydi. Gönül işte; akıl yoktu! Atmaya başladı hızlıca yüreği Murat'ın; telaşla takıldı peşine. Arkasına baktı bir ara, arkadaşlarının yakın takipte olduğunu görünce cesaretleterek yaklaştı kızın yanına ve öğretildiği gibi adını sordu " - Ay lav yu " der demez, kız " - terbiyesiz, utanmaz, ayıp be! " diyerek tükürdü ona ve uzaklaştı. Bir teğmen üniformalı delikanlının koluna girdi az ileride. Kalakalmıştı öylece, mahcup. Kendilerini yerlere atmış kahkahalarla gülüyordu o muzip arkadaşları. Anlamadı ilk anda tabi ki. İzahını yaptılar " - sen ona adını sormadın, seni seviyorum! " dedin diye. Kafadan, daha selam bile vermeden kıza öyle dersin, hakaret ederler tabi insana . O da başladı bu oyuna gülmeye katıla katıla. Gözlerinden yaşlar geliyordu gülmekten. Unuttu gitti sonradan o kıızı.